

Zásadní proměna úlohy vzdělávání v minulých desetiletích a jeho současné chápání jako jednoho ze zásadních zdrojů dalšího ekonomického rozvoje lidstva a současně jako garance mírového rozvoje, což je zcela zřetelně vyjádřeno v konceptu celoživotního učení, musí být reflektováno i ve vzdělávacích strukturách. Zejména počáteční vzdělávání se má stát kvalitativním základem konceptu celoživotního učení a připravit mladou generaci na skutečnost, že vzdělávání je bude provázet celý jejich život. Vzdělávání nebude omezeno jen na vzdělávání formální, ale jeho součástí bude i vzdělávání neformální a informální učení. Novým cílem vzdělávání je mladou generaci na tuto výraznou změnu připravit, a proto se jeho proměna stala jedním z cílů evropské vzdělávací politiky.

Česká republika, která evropské cíle reflektuje, se vydala cestou přeměny škol v učící se organizace. To je jedna z cest ve vývoji školy prognostikovaná OECD. V roce 2005 byla zahájena zákonem kodifikovaná kurikulární reforma, jejímž cílem bylo redefinovat cíle, obsahy, metody a formy vzdělávání. Ty měla každá základní škola prezentovat ve svých nově vypracovaných školských dokumentech, tzv. školních vzdělávacích programech, a podle nich ve školním roce 2007/2008 začít pracovat. Jelikož skutečným nositelem změn je učitel, bylo záměrem výzkumného šetření prozkoumat reflexe konkrétních učitelů základních škol na proces transformace českého vzdělávání a zjistit, jaké podmínky byly učitelům pro takovou zásadní přeměnu zabezpečeny a zejména do jaké míry byly cíle vnitřní reformy školy z pohledu učitelů naplněny.